

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/505/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219248
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812219248.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika- Ministerstvo spravodlivosti SR so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. decembra 2013 č.k. 8C/191/2012-87 jednohlasne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Okresný súd vec právne posúdil podľa ust. § 41 ods. 2 písm. c/, d/, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010, ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1a 4, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k právnemu záveru, že návrh navrhovateľa je podaný nedôvodne. Pri posúdení nároku navrhovateľa a platnej právnej úpravy v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. V zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia musela byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci uvedené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Navrhovateľ sa domáhal voči odporkyni návrhom doručeným priamo odporkyni dňa 23.4.2012 predbežného prerokovania a uspokojenia nároku na náhradu škody podľa § 15 odst.1 a § 16 odst.4 z. č. 514/2003 Z. z.. Navrhovateľ podal návrh na Okresný súd Prievidza vo veci majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch dňa 27.9.2012. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ návrh nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale podal ho už skôr. Preto je nárok navrhovateľa uplatnený na súde predčasne. Navrhovateľ sa domáhal majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k rozhodnutiu o žiadosti

o vydanie poverenia nedošlo v zákonom stanovenej lehote 15 dní. Súd preto zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu a či je tu dôvod na náhradu škody, resp., či vôbec škoda navrhovateľovi vznikla. K vyčísleniu škody súd uvádza, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje a výpočet nákladov, ktoré uvádza považuje za hypotetické. Určenie výšky škody navrhovateľom v žalobnom návrhu nie je dôkaz o vzniknutej škode. Konštatovanie vzniknutej škody z dôvodu, že súd nevydal poverenie v zákonnej lehote nemôže zakladať vznik škody, pričom navrhovateľ nepreukázal jej spojitosť s nedodržaním zákonnej lehoty na vydanie poverenia, teda, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak. V súvislosti s tým súd zdôrazňuje, že navrhovateľ nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, resp. by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, pričom zákon i v takom prípade umožňuje uplatnenie si pohľadávky v inom konaní (dedičské, konkurzné a iné). Samotnú situáciu navrhovateľ vyvolal sám tým, že uprednostnil rozhodcovský súd pred všeobecným súdom, ktorý by vychádzal zo zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. Občianskeho zákona. Súd v konaní neskúmal, či došlo v konaní o prieťahy, zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty a z akého dôvodu, a či škoda vznikla tak, ako už uviedol vyššie. V zmysle § 42 odst. 2 písm. d/ z. č. 233/1995 Z. z. bolo v čase podania návrhu na vydanie poverenia možné vydať poverenie, na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov ním schválených ako exekučného titulu. Exekučný poriadok bol v tejto časti novelizovaný tak, že exekučným titulom boli aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol upravený v § 41 odst.2 písm. d/ Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011. Po tomto dátume neexistovala podľa vtedy platnej právnej úpravy v exekučnom konaní žiadna zákonná lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pokiaľ išlo o rozhodcovské rozsudky. Súd je však toho názoru, že i pred 1.6.2011 sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné tituly podľa § 41 odst.2 písm. d/ Exekučného poriadku. Zodpovedala tomu aj argumentácia odvolacích súdov a nakoniec i dôvodové správy k tomuto zákonu. Podľa názoru súdu vychádzajúc z výslovného znenia § 44 odst.2 Exekučného poriadku, v ktoromkoľvek znení, prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Následne sa osobitne upravuje situácia, keď súd takýto rozpor zistí a je povinný nie udeliť poverenie, ale rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Pokiaľ teda navrhovateľ považuje za nesprávny úradný postup nečinnosť okresného súdu v exekučnom konaní, v ktorom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, je toto tvrdenie nepravdivé, lebo na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia zákon lehotu neupravuje. Takýto záver vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu SR II.ÚS 520/2012 z 10.7.2013, kde Ústavný súd SR k námietke, že okresný súd nerozhodol zákonom stanovenej lehote 15 dní konštatoval, že z ustanovenia § 44 odst. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 odst.2 písm. c/ a d/. Navyše z ustanovenia § 44 odst.2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie o vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá, uvedené platilo aj pred 1.6.2010. Z exekučného spisu súd zistil, že od doručenia žiadosti na Okresný súd Prievidza o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 10.9.2010 do vydania rozhodnutia 15.11.2010 ubehlo viac ako 2 mesiace, takže tvrdenie navrhovateľa, že súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol s omeškaním viac ako 194 dní je nepravdivé. Súd sa s výškou majetkovej škody nezaoberal, keďže škoda navrhovateľovi nevznikla. Nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, čo je jednou zo zákonných podmienok upravenej v zákone z. č. 514/2003 Z. z.. Tak ako súd uviedol už vyššie, majetková škoda a nemajetková ujma v peniazoch v konaní nebola preukázaná a len konštatovaním nedodržania zákonnej, resp. primeranej lehoty nezakladá dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Súd zdôrazňuje, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Navrhovateľovi žiadna škody nevznikla, žiadnym spôsobom nedokladoval vznik tejto škody a tiež nepreukázal jej spojitosť s nedodržaním zákonnej lehoty na vydanie poverenia, teda, že by mu vznikli náklady. Záverom súd uvádza, že na základe zistených skutočností dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody a ani nemajetkovej ujmy, teda neexistuje príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom, ktorý by mal spočívať v tom, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia po zákonom stanovenej lehote

a uplatnenom majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Keďže navrhovateľ nepreukázal splnenie zákonných podmienok, ktoré vyžaduje z. č. 514/2003 Z. z., súd návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p., lebo odporkyňa mala v konaní úspech, preto jej vznikol nárok na náhradu trov konania, avšak trovy konania jej nevznikli, preto súd o trovách konania rozhodol tak, že mu ich nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu (nie jeho ako navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. On uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Ďalej uvádzal odvolacie dôvody ku označené ako dôvody ku skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. Poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdavkov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdavky, poštovné a telekomunikačné výdavky. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyšvetlil,

prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z týchto dôvodov:

Odvolací súd je toho názoru, že v danej veci bol naplnený prvý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu a to existencia nesprávneho úradného postupu. Keďže nebola v exekučnej veci dodržaná zákonom stanovená 30-dňová lehota na rozhodnutie, ide o nesprávny úradný postup súdu v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Nesprávny úradný postup sám, bez kumulatívneho splnenia ostatných predpokladov - vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, však nezakladá vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci. Okresný súd v napadnutom rozsudku podrobne odôvodnil nenaplnenie uvedených predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožňuje s názorom odporcu, že uplatňovanie si nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy navrhovateľom v peniazoch je skutočne výkonom práva, ktorý odporuje dobrým mravom, a to aj tým najzákladnejším pravidlami slušnosti. Je tomu tak z dôvodu, že navrhovateľ sám inicioval exekúciu na podklade nespôsobilého exekučného titulu, teda exekúcia sa vôbec nemala začať. Keď sa však už exekúcia začala a navrhovateľ podal v nej procesný návrh, domáha sa peňažných nárokov z dôvodu, že o ňom nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote. Takýto postup navrhovateľa považuje odvolací súd za nekalý, v rozpore s pravidlami slušnosti a teda s dobrými mravmi, navrhovateľ sa snaží získať finančné prostriedky od štátu za prietahy exekučného súdu v konkrétnej exekučnej veci, keď sám navrhovateľ spôsobil nespôsobilosť exekučného titulu, exekúcia vôbec nemala byť vedená a práve navrhovateľ ako veriteľ postupoval spôsobom zjavne nevýhodným pre druhú, ekonomicky slabšiu zmluvnú stranu, a to stanovením takých podmienok úveru a možnosti jednoduchého získania exekučného titulu, že by to bolo pre dlžníka - fyzickú osobu likvidačné. Už len z tohto dôvodu - výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi - bol návrh nedôvodný. Navrhovateľ, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov, vo svojom odvolaní neuviedol (nepochybne z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súdy), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaneho prípadu, vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytýka. Uvádza len všeobecné konštatovania (napr. „súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, „súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov urgencií atď.“), ktoré uvádzal aj v návrhu. Okrem toho uvedené odvolacie tvrdenie nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam ani právnenému hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu. Navrhovateľ v odvolaní nenapadol podrobné skutkové a právne závery okresného súdu o nepreukázanom naplnení ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu (neexistenciu škody a príčinnej súvislosti), a preto tieto právne posúdenia nie sú predmetom odvolacieho prieskumu. Rovnako navrhovateľ v odvolaní žiadnou odvolacou námietkou nenapadol hmotnoprávne dôvody zamietnutia návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy, a preto tieto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Napadnutý rozsudok považuje odvolací súd za vecne správny, pretože následkom nepreukázaného kumulatívneho naplnenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu je zamietnutie návrhu navrhovateľa.

Čo sa týka ďalších odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka navrhovateľa je nedôvodná. Navrhovateľovi resp. jeho zástupcovi okresný súd doručil písomné vyjadrenie odporcu k návrhu dňa 17.09.2013 (spolu s predvolaním na pojednávanie). Pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, bolo nariadené na deň 17.12.2013. Na pojednávanie bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Z dátumov je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatočný čas oboznámiť sa s písomným vyjadrením odporcu k jeho návrhu, a možnosť vyjadriť sa k nemu či už písomne alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5-dňová lehota na prípravu pojednávania, ale navrhovateľ mal väčší časový priestor na túto prípravu, mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to vrátane aj exekučného spisu, ktorý bol súčasťou spisu.

Neobstojí tvrdenie navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, no nedostavil sa.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods.1 O.s.p.) a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. O.s.p.) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samom účastníkovi konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka(zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá.

Navrhovateľovi nebolo postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy navrhovateľa a následne sa ak nim vyjadriť a prípadne navrhnúť a označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa navrhovateľ sám svojou neprítomnosťou na pojednávaní bezdôvodne vzdal.

Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Z uvedeného dôvodu krajský súd už uznesením zo dňa 21.01.2013 pod sp.zn. 19NcC/13/2013 právoplatne rozhodol, že sudca nie je vylúčený z prejednaní a rozhodovania vecí. Ústavná sťažnosť navrhovateľa voči predmetnému uzneseniu bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo

dňa 5. novembra 2013 č.k. II. ÚS 589/2013-10). Nie je preto dôvodná námietka v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení sudcu rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Nepravdivé je tvrdenie navrhovateľa, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Poučenie o uvedenom procesnom práve a zároveň povinnosti mu bolo dané jednak písomne spolu s predvolaním na pojednávanie, ktoré riadne prevzal dňa 17.09.2013. Zároveň bolo dané sudcom ústne na pojednávaní, na ktorom sa, ako už bolo vyššie uvedené, bezdôvodne nezúčastnil.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré okresný súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on a odporca, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov navrhovateľa sa nevzťahuje na prejednávaný prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa odporca nevyjadril na výzvu súdu k návrhu, že sa vo veci nenariadilo ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že ústavný súd doposiaľ nerozhodol o ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorého výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., že žiadal o zrušenie (odročenie) pojednávania a pod.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by okresný súd v prejednáwanej veci použil nesprávne právne predpisy a preto rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.